

[Starcke.]

blev valgt en Opmand eller et Nævn, som i og for sig ikke behøvede at være en Statsorganisation. Jeg tror, det vil være muligt at naa til en saadan frivillig Ordning, hvis man ser objektivt paa Sagen og fjerner de Aarsager, som skaber Bitterheden og Hadet imellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Men bliver man ved med at dyrke Afguder, bliver man ved med Pengedyrkelse og Tro paa Penge, Tro paa, at det, det gælder om for Arbejderne, er at faa et Par Øre mere i Timen, at faa et Par Kroner mere om Ugen, eller for Arbejdsgiverne at give Arbejderne mindre i Løn, saa fører man en formel Politik og er inde i en ond Cirkel, en Skrue uden Ende. Hvis man vil føre en Realitetspolitik, maa man se paa de økonomiske Realiteter, nemlig den menneskelige Aand, den menneskelige Arbejdskraft, Naturen og dens Raastoffer, som det menneskelige Arbejde skal arbejde med. Jo friere, jo lettere man kan gøre Adgangen til Arbejdsmarken, til Naturen og dens Raastoffer, jo mere man kan lukke op for Tilførsler af Raastoffer fra Udlandet, af Halvfabrikata fra Udlandet, af færdige Varer fra Udlandet, des højere vil vi kunne bygge vort Forbrug op herhjemme. Dette er den eneste Vej til en økonomisk Realitetspolitik.

Der har under den Forhandling, som har været ført i det høje Ting i Dag, ikke, hverken fra Regeringens eller fra Oppositionens Side, vist sig noget Tegn til, at man ønsker at gaa til Ondets Rod, og vi fra vor Side er hverken Tilhængere af Arbejdernes eller Arbejdsgivernes Synspunkter, som de er ført frem. Det er, som den højtærede Statsminister sagde, overordentlig vanskeligt, ogsaa for os civile Medlemmer af Folketinget, at se til Bunds i dette Lovforslag. Retsforbundet indrømmer imidlertid, at rent principielt kan der under de bestaaende forkvaklede Forhold være Situationer, hvor det bliver nødvendigt for Lovgivningsmagten og Regeringen at gribe ind. Men vi ønsker ikke at give vor Tilslutning til en saadan paa Symptomerne sigtende Politik, hvis ikke den ledsages af en virkelig reel og kausal Politik. Derfor vil vi vælge ligesom under Slagterikonflikten ikke at afgive vor Stemme.

Statsministeren (Knud Kristensen):

Jeg takker de ærede Ordførere, som har givet Tilslutning til eller bebudet at ville støtte Forslagets Gennemførelse, og det gælder, uanset om de har ledsaget dette Tilsgang med mere eller mindre venlige eller uvenlige Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft syntes at ville stille som en

Betingelse for, at Arbejderne skulde se med det, han kaldte en vis Velvilje paa, ja, endogsaa optræde som et loyalt Borgerskab under den nuværende Regering, at vi gik over til deres Synspunkter, at vi blev i større eller mindre Grad enige med dem i det politiske Syn, de har. Jeg vil haabe, og jeg tror for Resten ogsaa, at det ærede Medlem her undervurderer Arbejderne. Jeg tror ikke, at den bedste Del af dem — og det er efter min Opfattelse heldigvis den største — vil stille en saadan Betingelse. Det vilde ogsaa efter mit Skøn være et Tegn paa, at de kun rent teoretisk havde stillet sig paa Folkestyrets Grund og ikke i Praksis, thi ellers maa det jo være saadan, at naar man er Borger i et Samfund, søger man, uanset om man er enig med den Regering, der sidder, eller ej, at udføre sit Arbejde paa det Omraade, man er sat, saadan som det baade tjener den enkelte og Samfundet bedst.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at vi var fuldkommen blottede for Forstaaelse af Betydningen af Arbejdernes Interesse i Virksomhederne og deres Indseende med, hvilken økonomisk Basis Virksomhederne havde, og hvilke Byrder de ogsaa lønmæssigt var i Stand til at bære. Ja, det er den Tale, man fører over for Arbejderne, og hvorigennem man i nogen Grad bidrager til en Mistvivl, ikke om vor politiske Opfattelse, men om vor Vilje til at behandle dem rimeligt og retfærdigt og tage alt muligt Hensyn til dem. Den Opfattelse, som det ærede Medlem her har givet Udtryk for, er dog fuldstændig forkert. Jeg kan som et Eksempel derpaa oplyse det ærede Medlem om, at vi i Statsministeriet har haft under Overvejelse at sammenkalde Repræsentanter for Arbejdsgivere og Arbejdere for at yde vort Bidrag til at faa dem til at indse, at en nøje gensidig Tilknytning og en nøje gensidig Forstaaelse og Oplysning vilde være i begge Parters Interesse. Men da vi fik Oplysning om, at man selv under de Forhandlinger, der dengang stod paa, uden Regeringens Initiativ var inde paa disse Linier, afstod vi derfra, fordi det var vor Opfattelse, at et Indgreb fra Regeringens Side i disse Spørgsmaal maaske vilde virke forstemmende, hindrende, mistænkeliggørende over for Parterne, og at det vilde være bedre, hvis de paa eget Initiativ og ud fra egen Opfattelse i Ro kunde føre disse Forhandlinger videre. Men det er selvfølgelig noget helt andet end dette, at man skulde gaa ind paa en Socialiseringstanke, at man gennem en Lov eller paa anden Vis skulde paabyde, at Arbejderne eller andre skulde have en større Indflydelse. Jeg har — det ind-